

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/37471 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Arnhem, van 23 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 april 2008, verzonden op 24 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

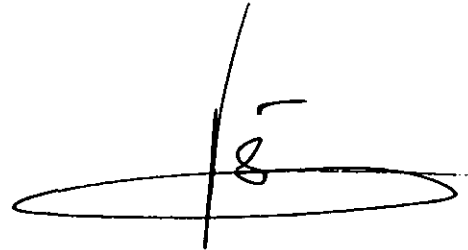
w.g. Van Hulst
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 september 2008

402.

Verzonden: 22 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/37471

Datum uitspraak: 23 april 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. drs. M.C.A. Nijenhuis-Schoutsen,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie**,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 6 september 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 4 maart 2002 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 30 september 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 22 januari 2008. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L.M.A. Hansen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser is bang voor bloedwraak en vreest derhalve voor zijn leven, omdat de neef van eiser een lid van de familie heeft doodgestoken. Eiser was bij het incident aanwezig, maar stelt het slachtoffer niet te hebben neergestoken. Eiser, zijn neef en het slachtoffer waren de enigen die aanwezig waren bij het incident. De neef van eiser en eiser zelf zijn gevlucht. Eiser is, voordat hij naar Nederland kwam, tijdelijk ingetrokken bij een oom in Pakistan.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende ten grondslag gelegd. Verweerder stelt dat eiser geen reisdocumenten of bescheiden heeft overgelegd om zijn reisroute en asielrelaas te onderbouwen. Evenmin heeft hij zijn asielrelaas met objectieve en verifieerbare verklaringen onderbouwd. Daarom is de oprechtheid van eiser op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van het relaas gaat voorts geen positieve overtuigingskracht uit. Verweerder heeft in het verweerschrift gesteld dat het ontbreken van identiteitsdocumenten niet langer wordt tegengeworpen. Wel wordt artikel 31, tweede lid, aanhef onder f, van de Vw 2000 nog tegengeworpen omdat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten. Verweerder verwijst hiertoe naar paragraaf C4/3.6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). Eiser moet aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk op de door hem verklaarde wijze heeft gereisd. Verweerder stelt dat eiser echter uiterst summier over zijn reis heeft verklaard. In het bijzonder over zijn verblijf in Pakistan. Verweerder twijfelt niet over de feiten maar over de vermoedens die daarvan afgeleid worden. Verweerder stelt dat eiser zijn gestelde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Hij heeft zijn vrees gebaseerd op vermoedens en verklaringen van derden die elke concretisering missen. Niet is gebleken dat eiser wordt gezocht door de familie. De stelling dat het dorp klein is en iedereen snel weet wat er gaande is, is onvoldoende aangezien enkel eiser, zijn neef en het slachtoffer aanwezig waren bij het incident. Verweerder stelt voorts dat eiser tijdens zijn verblijf in Pakistan geen problemen heeft ondervonden. Dat eiser moest vluchten uit Pakistan omdat twee broers van het slachtoffer in Pakistan woonden en te weten zijn gekomen dat eiser ook in Pakistan verbleef, is enkel gebaseerd op verklaringen van een kennis van de oom van eiser. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er bij terugkeer geen sprake is van een reëel en voorzienbaar risico op schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).
4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende aangevoerd. Met betrekking tot zijn reis stelt eiser dat hij zijn reis zo gedetailleerd als mogelijk heeft beschreven. Eiser stelt dat zijn reis voorspoedig liep. Hij had geen problemen bij de grensposten. Bovendien regelde de reisagent alles voor hem. Eiser stelt in een container in een vrachtwagen Nederland te zijn binnengekomen. Eiser kan niet lezen en weet dus niet door welke plaatsen hij heen is gekomen. Vanwege taalproblemen heeft hij er ook niet naar kunnen vragen. Ten aanzien van de vraag waarom hij is gevlucht, stelt eiser dat hij uit Pakistan moest vertrekken omdat twee broers van het slachtoffer in Pakistan woonden en te weten zijn gekomen dat eiser daar ook verbleef. Deze informatie is verkregen via een kennis van de oom van eiser. Eiser stelt dat deze kennis een objectieve bron is, die er geen enkel belang bij heeft om niet de waarheid te spreken. Eiser stelt voorts dat de Afghaanse autoriteiten hem niet kunnen beschermen tegen de familie van

het slachtoffer. Hij vreest dan ook voor zijn leven en doet een beroep op artikel 3 van het EVRM. In 1992/1993 is er een probleem ontstaan tussen de beide families. Met betrekking tot de stelling van verweerder dat er al eerder een probleem was gezeten tussen beide partijen, stelt eiser dat er in 2001 een keer een incident is geweest. Dit incident bleef echter beperkt tot een steek in een been.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Allereerst stelt de rechtbank vast dat verweerder in het verweerschrift de stelling heeft ingenomen dat het ontbreken van identiteitsdocumenten niet langer aan eiser wordt tegengeworpen.

7. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, wordt bij de beoordeling van de aanvraag (onder meer) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en / of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft overgelegd, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen.

Ten aanzien van zijn reisroute heeft eiser verklaard dat zijn reis voorspoedig liep en dat hij geen problemen heeft ondervonden bij de grensposten, aangezien de reisagent alles voor hem heeft geregeld. Bovendien stelt eiser dat hij in een container in een vrachtwagen Nederland is binnengekomen. Eiser stelt niet te kunnen lezen en weet niet door welke plaatsen hij heen is gekomen en heeft er vanwege taalproblemen ook niet naar kunnen vragen. Verweerder heeft echter in redelijkheid van eiser mogen verwachten dat hij over eenvoudige zaken met betrekking tot zijn reis had kunnen verklaren. Nu eiser niet eens summier heeft kunnen aangeven via welke landen hij is gereisd, langs welke grensplaatsen hij is gekomen of anderszins, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reisroute. Dat eiser zich na vijf jaar niets meer kan herinneren van zijn reis en hetgeen hij tijdens gehoren naar voren heeft gebracht, doet daar niet aan af.

8. Gelet op het vorenstaande bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, zodat de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas. Dit brengt volgens vaste jurisprudentie met zich dat verweerder bij zijn verdere beoordeling slechts van de juistheid van de verklaringen van verzoeker hoeft uit te gaan, indien in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen en van het asielrelaas dus een positieve overtuigingskracht uitgaat.

9. De rechtbank kan het oordeel van verweerder met betrekking tot de positieve overtuigingskracht slechts marginaal toetsen. Uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat verweerder van mening is dat het relaas van eiser, niet met betrekking tot de feiten maar over de vermoedens die daarvan afgeleid worden, positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser heeft met andere woorden zijn vrees voor bloedwraak niet aannemelijk gemaakt. De rechtbank overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser zijn vrees op onvoldoende wijze heeft onderbouwd. Weliswaar heeft eiser gesteld dat de familie van het slachtoffer uit is op bloedwraak, maar er zijn geen stukken of verklaringen overgelegd waaruit deze vrees blijkt. Verweerder heeft zich volgens de rechtbank eveneens in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser niet heeft aangetoond dat hij specifiek te vrezen heeft van twee broers van het slachtoffer. Dit is namelijk een stelling die is afgeleid van een uitspraak door een kennis van de oom van eiser, zijnde een niet-objectief verifieerbare

bron en die evenmin is onderbouwd met verklaringen of documenten uit of van een objectief verifieerbare bron. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op bovenstaande standpunten heeft kunnen stellen en heeft deze conclusie voldoende gemotiveerd.

10. Aangezien verweerder het relaas van eiser ongeloofwaardig heeft mogen achten, is niet gebleken dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht stond van (familieleden van) de familie en tegen deze familie geen bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan verkrijgen, waardoor hij verdragsvluchteling zou kunnen zijn dan wel een reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

11. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

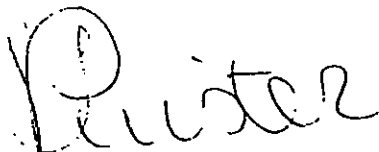
De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. I.D. Jacobs en in het openbaar uitgesproken op 23 april 2008 in tegenwoordigheid van mr. I.L. Puister als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

24 APR 2008

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

kantoor:
 Tramstraat 25 (Overbeekstaete)
 6881 HB Velp, gem. Rheden

Mr. J.B. Nijenhuis
Mr. drs. M.C.A. Schoutsen

Tel. + fax 026 - 364 66 30

ADVOCATEN EN PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN: V ₁	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 fax 070 - 365 13 80
 Den Haag

Velp, 14 mei 2008

Hierbij zend ik u, na daartoe bepaaldelijk door appellant te zijn gemachtigd het volgende

HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

van

gchoren op
 van Afghaanse nationaliteit
 mei v-nr.:
 verblijvende in het AZC te 7602 PV Almelo aan de Vriezenveenseweg nr. 170A
 appellant
 gemachtigde: Mr. M.C.A. Nijenhuis-Schoutsen, advocaat te 6881 HB Velp, gem. Rheden

tegen

de uitspraak van de vreemdelingenkamer van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te
 Arnhem de dato 23 april 2008 met kenmerk Awb 07 / 37471

tegen

de Staatssecretaris van Justitie te Den Haag
 verweerder
 gemachtigde: Mr. X.J. Polak, ambtenaar ten departement
 p/a procesvertegenwoordiging Postbus 118 te 5201 AC 's-Hertogenbosch

1. Inleiding

Appellant komt in hoger beroep van bovenvermelde uitspraak van de vreemdelingenkamer van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Arnhem d.d. 23 april 2008 (verzonden op 24 april 2008), met regnr. Awb 07/37471 (*productie 1*), waarbij uitspraak is gedaan op het ingestelde beroep tegen het besluit van de Staatssecretaris voornoemd van 6 september 2007 (*productie 2*), welk beroep daarbij ongegrond is verklaard.

2. Achtergronden

Bij besluit van 6 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie de aanvraag van appellant van 4 maart 2002 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 30 september 2007 heeft appellant beroep ingesteld tegen dit besluit.

Het beroep van appellant tegen deze beschikking is bij uitspraak van 23 april 2008 door de vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem ongegrond verklaard.

3. Standpunt van appellant

Appellant is van oordeel dat de beschikking van 6 september 2007 rechtens onjuist is. Met het oog daarop diende het beroep tegen dit besluit gegrond te worden verklaard.

Appellant heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

De rechtbank overweegt op blz. 3 van de uitspraak van 23 april 2008, onder punt 8 dat er geen grond voor het oordeel bestaat dat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, zodat de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas.

Toelichting bij grief 1

Het onthreken van identiteitsdocumenten wordt door verweerder niet (langer) aan appellant tegengeworpen. Het gaat uitsluitend om het onthreken van reisdocumenten. Appellant zou onvoldoende hebben meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute.

Appellant heeft in zijn zienswijze van 29 augustus 2007 op het voornemen van 9 augustus 2007 uiteengezet dat hij van mening is dat hij zo gedetailleerd mogelijk zijn reis van Afghanistan naar Nederland heeft beschreven.

Appellant is in september 2001 uit Afghanistan gevlucht en in februari 2002 in Nederland aangekomen. Hij reisde met een personenauto vanuit Jaghuri naar Kandahar. Van daaruit is hij met een andere auto de grens overgegaan naar Pakistan, naar de plaats Vervolgens verbleef appellant daar twee maanden bij zijn oom in Pakistan. Zijn oom heeft een reisagent ingeschakeld.

Appellant heeft het adres van zijn oom in Pakistan tijdens het eerste gehoor gegeven opdat verweerder zijn reis- en asielverhaal kon verifiëren.

Met behulp van die ervaren reisagent is appelland naar Nederland gereisd. Op zich verliep de reis naar Nederland dan ook voorspoedig en ondervond appelland onderweg geen problemen bij grensposen.

Appelland is in een container van een vrachtwagen Nederland binnengekomen. Hij kan zelf niet lezen en weet dus niet in welke plaatsen hij is geweest en waar precies. In het eerste gehoor beantwoordt appelland de vraag van de rapporteur door welke landen bent u gereisd en heeft u er niet met de reisagent over gesproken? Met het antwoord dat hij dat niet weet en dat de reisagent daar niet op antwoordde als appelland er maar vroeg.

Appelland had een treinticket bij zich van Amsterdam Centraal naar Kopenhagen via Emmerich-Breinen-Hannover-Flensburg-Frederica, zodat dit deel van zijn reis bekend is. Appelland was nog niet aangekomen in het land dat hij heengde, te weten Denemarken.

Gelet op bovenstaande is appelland van mening dat hij voldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute en dat de rechtbank ten onrechte overweegt dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, zodat de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Grief 2

De rechtbank overweegt op blz. 3 van de uitspraak van 23 april 2008, onder punt 9 dat uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat verweerder van mening is dat relaas van eiser, **niet met betrekking tot de feiten maar over de vermoedens die daarvan afgeleid worden**, positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser heeft met andere woorden zijn vrees voor bloedwraak niet aannemelijk gemaakt. De rechtbank overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser zijn vrees op onvoldoende wijze heeft onderbouwd.

Toelichting bij grief 2

Appelland merkt op dat de Staatssecretaris in zijn zienswijze van 9 augustus 2007 onder het hoofdstuk **De geloofwaardigheid van de verklaringen**, op blz. 3 van die zienswijze schrijft: "Het relaas geeft geen aanleiding te twifelen aan de feiten. Evenwel bestaat er aanleiding om bij de daaraan ten grondslag gelegde vermoedens grote vraagtekens te plaatsen. Hiertoe wordt overwogen dat betrokkene zijn gestelde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt heeft nu hij deze louter baseert op eigen vermoedens en verklaringen van derden die iedere concretisering missen.

Appelland is van mening dat zowel verweerder als de rechtbank onvoldoende waarde hechten aan het gegeven dat er geen aanleiding bestaat te twifelen aan de feiten. Appelland verschilt met verweerder en de rechtbank over de conclusie die aan die vaststaande feiten wordt getrokken.

Immers appelland weet, op grond van hetgeen algemeen bekend is over bloedwraak in Afghanistan in het algemeen en de kracht van de rijke en machtige familie (waarmee appelland in onmin verkeer) wat de gevolgen zijn. Het probleem tussen de familie van appelland en de familie kent een lange voorgeschiedenis, vanaf 1992/1993. Destijds bleef het beperkt tot het steken met een mes in het been van een oom van appelland, nu is er echter een dode gevallen.

In Afghanistan is het niet gebruikelijk dat er stukken dan wel verklaringen worden opgesteld waarmee de vrees voor bloedwraak kan blijken, de daders kondigen dit immers niet van te voren schriftelijk aan. De daders slaan onverwacht toe en proberen ongezien en ongestraft daarmee vandaan te komen. Het feit dat twee broers van het slachtoffer wisten dat appelland bij zijn oom in Pakistan verbleef, was voor appelland en zijn familie voldoende aanleiding om appelland naar Europa te laten vluchten.

Appellant is van mening dat zowel verweerder als rechtbank niet het juiste gewicht toekennen aan de vaststaande feiten van zijn asielreclame en de gevolgen die daaruit voortvloeien.

4. Conclusie

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak ten aanzien van het beroep asiel (Awb 07/37471) en gegrondverklaring van het door appellant tegen de beschikking van 6 september 2007 ingestelde beroep.

Velp, 14 mei 2008

A handwritten signature in black ink, reading "MCA Nij-Schoutsen". The signature is written in a cursive style and is underlined with a single horizontal line.

Mr. M.C.A. Nijhuis-Schoutsen, gemachtigde